

20-06-2013

▶ ÚSTAV UMĚNÍ A DESIGNU
ZÁPADOČESKÉ
UNIVERZITY
V PLZNI

Protokol o hodnocení bakalářské práce

Název práce: HOMMAGE Á ...

Práci předložila studentka: Bc. Marta Vobrubová

**Studijní obor a specializace: Multimediální design, specializace
Multimédia**

Hodnocení vedoucího práce

Práci hodnotil: BcA. Vojtěch Aubrecht

1. Cíl práce
(a jeho naplnění):

Cíl práce byl naplněn. Viz. bod 6.

2. Technologická specifika
(technická inovace):

Projekt není technicky ničím objevný. Technologie je však naprosto adekvátně zvolena, vzhledem k obsahu práce.

3. Přínos práce pro daný obor

Přínos každé dobré práce je významný. A tato práce dobrá je.

4. Silné stránky díla

Viz. bod 6.

5. Slabé stránky díla

Tento opus by potřeboval adekvátní prostor. Jakýkoliv kompromis ho silně poškodí.

6. Hodnocení a navrhovaná známka

(výborně, velmi dobře, dobře, nevyhověl):

Někdy se věci zdají být tak lehké. Těžké je snad jen uvěřit, že za touto lehkostí se skrývá mravenčí práce a mnoho úsilí. A také, že lehkost v umění je kvalitou, bohužel ne všední. Až příliš často se setkáváme s upachtěnými artefakty, jejichž obsah je nemotorný a nabubřený. Stejně tak často na straně druhé, s objekty krásnými, avšak bez obsahu. Lehkost o které mluvím, je opakem těchto dvou. Je to sonáta, nikoliv etuda. Je to pevná ruka a jasná myšlenka. Touto lehkostí se může chlubit BP Marty Vobrubové.

Ve své práci HOMMAGE Á ..., Marta Vobrubová vzdává hold americkému dokumentárnímu fotografovi Stevu McCurrymu. Vzhledem k jeho velice specifickému rukopisu, může tato volba být buďto velice hloupá, nebo odvážná. Není snadné vymanit se z jeho vlivu a přitom necitovat jeho vizuální styl. V souboru fotografií Marty Vobrubové sice jisté formální paralely nalézt můžeme, zásadním zdrojem inspirace se pro ni ale stal přístup McCurryho k fotografovaným a fotografii vůbec. V jeho dílu rozpoznáme jasný odkaz na humanistickou fotografii slavných předchůdců, jako např. Henri Cartier- Bressona, nebo Wenera Bischofa. Projekt Marty Vobrubové je zajímavou syntézou tohoto pojetí, a mnohem chladnějším konceptem Düsseldorfského ražení. Jsme tak konfrontováni s objemným dílem, formálně jednotným, připomínajícím katalogizaci lidských typů Augusta Sandera, ale i portréty Thomase Ruffa, kterými lehce prostupuje autorčina empatie ke svým modelům. Možná je to právě velký rozsah série, který tolik umocňuje asociace s různými historickými díly. Ať už to jsou zámecké sály s rodinnými portréty, fotografické galerie vítězníků devatenáctého století, nebo aktuálnější projekty se zaměřením na portrét. Jisté je, že dílo Marty Vobrubové je skutečně mimořádné. Udržet formální kvality, atmosféru i zmíněné emotivní pouto u jednotlivých fotografií na stejné úrovni v tomto počtu, je samo osobě obdivuhodný výkon. V nitru série je však ukrytý ještě jeden, velice významný prvek. Prvek, který cyklus vyzvedává právě nad výčet jednotlivých tváří. Nad katalogizaci mužského pohlaví. Prvek, který všech 21 fotografií stmeluje do jednoho díla s překvapivou pointou. Mezi dvaceti muži s podivně neurčitým výrazem, mezi těmito dvaceti mužskými Mona Lisami, se skrývá tvář směřujícího se chlapce. Jediný spontánní moment v ustrnutí. Vytržení z Barthesovského smrtelného objetí. Autorka sama píše něco ve smyslu – stalo se. Dítěti neřeknete – tvař se neutrálně. O autorčině velkorysosti a inteligenci nesvědčí tato specifická fotografie, ale její zařazení do celku.

Tato bakalářská práce v mých očích rozhodně zasluhuje hodnocení **Výborně**.

Datum:

31-05-2013

Podpis:

